

SLAGEN OF FALEN BIJ DE SEALs

Van Dick Couch verscheen eerder:

De SEALS elite

Dick Couch

SLAGEN OF FALEN BIJ DE SEALS

Met een voorwoord van Bob Kerrey

Voor verklaringen van afkortingen en termen in dit boek kunt u terecht op onze website www.boekerij.nl

ISBN 978-90-225-5974-1

ISBN 978-94-6023-381-4 (e-boek)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *The Finishing School, Earning the Navy SEAL Trident*

Oorspronkelijke uitgever: Three Rivers Press, New York

Vertaling: Gerard Grasman

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress, Amsterdam

Omslagbeeld: www.imageselect.eu

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2004 by SEAL Productions Ltd.

© Voorwoord 2004 by Robert Kerrey

© 2012 De Boekerij bv, Amsterdam

This translation published by arrangement with Crown Publishers, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor

Aviation Boatswain's Mate First Class Neil C. Roberts
Gesneuveld op 3 maart 2002 in Takoer Ghar, Afghanistan
BUD/S class 184

Chief Hospital Corpsman Matthew J. Bourgeois
Gesneuveld op 22 maart 2002 in Kandahar, Afghanistan
BUD/S class 162

Radioman First Class Thomas E. Retzer
Gesneuveld op 26 juni 2003 bij Gardez, Afghanistan
BUD/S class 198

Photographer's Mate First Class David M. Tapper
Gesneuveld op 20 augustus 2003 bij Orgoen, Afghanistan
BUD/S class 172

SEAL-krijgslieden die ter verdediging van de Verenigde Staten van
Amerika zijn omgekomen in de oorlog tegen het terrorisme

DANKWOORD

Dit boek vertelt je hoe Navy SEALs worden getraind voor oorlog. Het is een dodelijke aangelegenheid die de hoogste graad van toewijding en professionalisme vereist. Het is voor het grootste deel een smerig, moeilijk, gevaarlijk en van alle glans gespeende vorm van oorlogvoering – totaal anders dan alles wat je ooit in films hebt gezien. De mannen over wie je leest, hebben in Afghanistan en Irak gevochten, en ze strijden nu nog op allerlei plaatsen op de wereld tegen het terrorisme. Anderen worden ingezet in afgelegen, schijnbaar niet-vijandelijke delen van de wereld, waar ze wachten op het moment dat de terroristen tevoorschijn komen. Allemaal waken ze over ons. Ze stellen ons in staat om ook na 11 september 2001 in betrekkelijke vrede en veiligheid verder te leven. Bedankt, makkers! In de mate dat Al-Qaïda en consorten zich zorgen moeten maken over de kans dat jullie plotseling in het holst van de nacht opduiken, lopen wij minder gevaar dat zij bij ons dood en verderf zaaien.

Echter, Navy SEALs doen ook veel verkenningwerk, als een van de belangrijkste eenheden voor speciale operaties van Amerika. Dat doen de meeste andere leden van de Amerikaanse Naval Special Warfare-gemeenschap, de speciale eenheden van de mariniers, niet. Daarom wil ik graag erkentelijkheid betuigen aan onze broeders in de strijd: bemanningsleden van de Special Warfare Combattant Crafts (SWCC) – de verbindingsexperts, inlichtingenexperts, technisch specialisten en ondersteunend personeel – die Naval Special Warfare (NSW), de bijzondere vorm van oorlogvoering van de marine, mogelijk maken.

Ik zou een omissie begaan als ik verzuimde de familieleden van

degenen die zich in gevaar begeven te bedanken. Onze eenheid is een professionele militaire strijdmacht die geheel uit vrijwilligers bestaat. Zoals de strijd in Afghanistan en Irak heeft bewezen, heeft het Amerikaanse leger zijn gelijke niet in de wereld. Voor deze eerste plaats wordt echter tol betaald. Onze strijders zijn vaak en langdurig van huis, zodat hun kinderen dikwijls vragen: ‘Wanneer komt papa of mama weer thuis?’ Er groeit een kloof tussen het Amerikaanse volk en de militairen die de natie zo bekwaam dienen. Dat is te verwachten: veel in Amerika is gericht op het streven naar levensgeluk, maar in het werk van de krijgsman draait het om offers en ontberingen. Deze kloof doet zich ook voor in hun gezinnen. Daarom behoren we bij onze dankbetuigingen aan onze krijgsmacht ook hun gezinnen voor hun offer te bedanken. Zelf wil ik graag mijn eigen gezin bedanken – mijn vrouw Julia, die op mij wachtte als ik van huis was om onze SEAL-specialisten bij hun training te volgen.

Tot slot bedank ik onze SEAL-pelotons, de mannen in de vuurlinie: bedankt voor jullie toestemming om een deel van jullie verhaal te vertellen.

INHOUD

Voorwoord van Bob Kerrey 11

Inleiding 15

1 De vereisten 25

2 De Finishing School 69

3 Training voor gegradueerden 191

4 De mannen 219

5 De pelotons 261

6 De squadrons 307

Epiloog – De strijd gaat door 339

Over de auteur 349

VOORWOORD

Na hun intensieve inzet in 2001 in Afghanistan, en in 2003 in Irak, hebben de Amerikaanse speciale strijdkrachten veel lof geoogst en veel aandacht gekregen. De lofprijzingen, meer dan verdiend, leiden vaak tot retorische mythevorming. Dick Couch heeft een boek geschreven dat de lezer in de gelegenheid stelt onderscheid te maken tussen feiten en mythe met betrekking tot een van deze speciale strijdkrachten, de Navy SEALs van de Amerikaanse marine.

De feiten over hun huidige opleidingsmethoden en de details van hun actuele missies maken zichtbaar dat oorlogvoering tot een van de ernstigste activiteiten van de mensheid behoort. Dit moet waar mogelijk worden vermeden, maar als het niet anders kan, moet strijd worden geleverd met een professionalisme dat voortdurend op zijn hoede is voor overmoed en waakt tegen fouten die uitmonden in een trieste les, betaald met bloed.

Het verhaal van Dick Couch maakt duidelijk dat de SEAL van vandaag het intellectuele vermogen moet hebben voor het onder de knie krijgen van technische problemen die volledig vergelijkbaar zijn met wat medische en technische studenten moeten leren. Inzicht in wat er nodig is om een gekwalificeerde SEAL te worden, boezemt groot respect in, en zelfs een beetje ontzag.

Wat mij echter vooral in Dicks verhaal trof, is het belang en de waarde van menselijke eigenschappen die niets van doen hebben met fysieke kracht of verstandelijke vermogens. Ik raakte geïmponeerd door de nadruk op het karakter van deze opmerkelijke krijgslieden in opleiding. De kans dat iemands karakter hem diskwalificeert voor het verdienen van de Trident, het onderscheidingsteken

van de SEAL, is tegenwoordig groter dan eventuele fysieke of mentale tekortkomingen.

Onder karakter worden eigenschappen verstaan als teamgeest, zelfdiscipline, bescheidenheid, consideratie met anderen en het vermogen zich even vlot te ontspannen als snel de agressiviteit te kunnen oproepen die voor een succesvolle strijder onontbeerlijk is. SEALs leren om taken al de eerste keer meteen goed te doen, het woord 'klacht' uit hun woordenschat te schrappen, rechtstreekse kritiek op prestaties zonder protest te accepteren en geen moment te verslapen in het streven om te leren hoe je de dingen beter kunt doen.

Enkele jaren geleden, tijdens mijn tweede termijn in de Amerikaanse Senaat en binnen een tijdsbestek van enkele dagen, hoorde ik hoe twee mannen met totaal verschillende loopbanen met grote welsprekendheid en passie hun visie gaven op het belang van karakter. De eerste spreker was commandant van het Amerikaanse Korps Mariniers, generaal Charles Krulak. De tweede was de uit Omaha (Nebraska) afkomstige financier Warren Buffett.

Generaal Krulak was ervan overtuigd dat het mogelijk en noodzakelijk is mariniers karakter bij te brengen. Hij pleitte dringend voor het opnemen van karaktercultivering in zowel de basis- als voortgezette opleiding voor rekruten én veteranen. Hij geloofde dat een goed karakter niets meer of minder was dan het invoeren en overbrengen van gedragsregels die nooit mogen worden geschonden, ongeacht de omstandigheden. Regels maakten een man in geen geval minder flexibel en meer geneigd tot het bieden van weerstand aan verandering (als verandering noodzakelijk was), maar verhoogden juist de waarschijnlijkheid dat een marinier in staat was op het hoogste niveau te presteren door verlammende afleidingen en verlokkingen te mijden.

Generaal Krulak was uiterst enthousiast over een zomerprogramma dat erop gericht was jongeren uit binnensteden een voorproefje te geven van wat karaktervorming voor hen kon betekenen. Sommige van deze jongeren waren later marinier geworden, en dat was een verrijking voor het Korps. Andere jongeren waren naar hun woonwijk teruggegaan met een inzicht dat hun leven veranderde:

het inzicht in de kracht van een goed karakter voor de opbouw van een gelukkig en succesvol leven.

Warren Buffetts visie was gelijk aan die van de generaal. Op een bijeenkomst van leerlingen van middelbare scholen in Nebraska, bedoeld om inzicht te verwerven in de relatie tussen spaargelden en welstand (een thema waarvan de heer Buffett veel verstand heeft), werd hem gevraagd: ‘Mijnheer Buffett, ik wil niet onbeleefd zijn, maar zijn de meeste rijke mensen niet onuitstaanbaar?’

Zijn antwoord – en ik moest eraan denken toen ik Dick Couch’ boek over de SEAL-opleiding las – was opmerkelijk. ‘Nee,’ zei hij, ‘de ervaring heeft mij geleerd dat rijkdom je alleen in staat stelt wat meer jezelf te zijn dan je al was. Als je begint als een stuk onbenul, word je dat alleen maar nog meer als je rijk bent. Wie echter als mens met een goed karakter begint, kan zijn rijkdom aanwenden om goed te doen.’

Hierna zei Buffett dat drie menselijke eigenschappen van kardinaal belang zijn voor een gelukkig leven: lichamelijke energie, intelligentie en karakter. Hij wees erop dat de eerste twee hoogstwaarschijnlijk tot de genetische gaven van onze ouders behoren en dat alle studenten in de aula er meer dan voldoende van schenen te hebben. Het ligt beslist in ons vermogen om de derde eigenschap, karakter, te cultiveren. Dit gebeurt van keuze op keuze. Tot slot zei hij: ‘Om de kans te verhogen dat je de juiste keuze op het juiste moment maakt, namelijk als de tweesprong in je levensweg voor je ligt, is het verreweg het beste als je voor die tijd een paar vuistregels hebt. Leef volgens die regels totdat of tenzij iets of iemand anders je ervan weet te overtuigen dat je je leefregels moet veranderen.’

Dit is, denk ik, het geheim achter de door Dick Couch in dit boeiende, informatieve en indrukwekkende boek beschreven opleiding. Je karakter is doorslaggevend, en de Amerikaanse Navy SEAL van vandaag leert in dit principe geloven en er zich bij iedere stap in zijn weg aan te houden.

Bob Kerrey

Een standvastig oog en een lichte mitrailleur, type MP5. Een Navy SEAL houdt tijdens een oefening in stedelijke oorlogvoering een verdachte onder schot. Foto Cliff Hollenbeck

INLEIDING

Op 11 maart 2002 kwamen meer dan duizend mensen bijeen voor een gedenkdienst in de kapel op de marinebasis Little Creek in Virginia. Onder hen bevonden zich veel Navy SEALs. Zij waren gekomen om de nagedachtenis van adjudant-onderofficier Neil Roberts in ere te houden. Er zijn verscheidene dingen op te merken over het overlijden van Neil Roberts – en niet het minste ervan is de heldhaftige manier waarop hij stierf.

Ter ondersteuning van Operatie Anaconda in de Afghaanse bergen was Neil lid van een team voor speciale operaties dat was ingezet voor een verkennings- en vuurleidingsmissie. Toen de grote CH47 – een Chinook-helikopter – de neus optrok voor de landing, werd het afvangende toestel onder vuur genomen met zware mitrailleurs en raketgranaten. Drie raketten doorboorden het toestel, zonder te exploderen. Als ze wel waren geëxplodeerd, zou de helikopter ogenblikkelijk in een vuurbol zijn veranderd. Bovendien werd de romp geteisterd door mitrailleurkogels. De piloot deed wat hij kon om het toestel bestuurbaar te houden, maar hij wist dat het dodelijk gewond was. In het compartiment voor de SEALs heerste verwarring en de hele laadvloer was glibberig vanwege gelekte olie uit gescheurde hydraulische leidingen. Een bemanningslid gleed van de laadklep en bungelde aan zijn nylon koord. Neil Roberts schoot dadelijk te hulp en trok hem terug in het toestel. Al doende viel Neil zelf uit de helikopter, juist toen de piloot het toestel weer in zijn macht kreeg en wegzwenkte van het vijandelijk vuur. Op luttele kilometers van de beoogde landingsplaats slaagde hij erin zijn toestel met een klap op de grond te zetten. Iedereen aan boord was veilig, behalve Neil.

Neil activeerde zijn baken om zijn teamgenoten te laten weten dat hij in leven was en tiggerde weg van de landingsplaats. Hij was omringd door ruim zestig uitstekend bewapende Al-Qaïdastrijders. De voorzichtigheid – uit lijfsbehoud – schreef hem voor dat hij weg moest kruipen, in afwachting van hulp. Het mitrailleursnest dat de Chinook zo zwaar had beschadigd, was echter nog in bedrijf. Als zijn teamgenoten voor hem terugkwamen (en dat zouden ze doen, zoals Neil wist), zouden ze op een nieuw spervuur worden getrakteerd. Daarom koos Neil voor de aanval. Hij maakte een omtrekkende beweging totdat hij een vuurpositie op tweehonderd meter boven de Al-Qaïdaschutters had bereikt. Hij gebruikte zijn handgranaten om de mitrailleur en zijn schutters uit te schakelen. Toen kwamen de Al-Qaïdastrijders op hem af. Numeriek ver in de minderheid en op meerdere plaatsen geraakt vocht hij door totdat zijn munitie op was. Hij werd neergemaaid en de Al-Qaïdastrijders sleepten zijn lichaam weg. Echter, SEALs laten hun kameraden nooit in de steek. Binnen twee uur waren de Navy SEALs, met steun van Britse en Amerikaanse speciale operatieteams, ter plekke. Na een verwoede strijd op korte afstand die acht uur duurde wisten zijn teamgenoten Neils lichaam te heroveren. Bij die gelegenheid doodden de Britse en Amerikaanse strijders van Special Operations meer dan 300 Al-Qaïdastrijders. Bij die strijd kwamen nog zes andere Amerikanen om en raakten twee Navy-SEALs ernstig gewond. Een zware tol, maar dankzij de offers van zijn strijdmakkers kon Neil worden teruggebracht naar zijn gezin.

Neil Roberts kwam uit een gezin met twaalf kinderen en was de helft van een tweeling. Hij liet een weduwe en een zoon van anderhalf jaar oud achter. Voordat Neil in Afghanistan werd ingezet, had hij bij zijn vrouw een brief achtergelaten, met de instructie dat deze alleen mocht worden geopend als hij onverhoopt mocht sneuvelen. Kathy Roberts publiceerde de brief omdat ze wilde dat iedereen weet zou hebben van de toewijding van haar man aan de natie en zijn strijdmakkers. Ik citeer hier een deel van de brief:

Mijn familie is er de oorzaak van dat ik de persoon werd die ik vandaag ben. Zij hebben mij op de best mogelijke manier ge-

steund en voor me gezorgd. Hoewel ik mijn persoonlijke vrijheid en veel andere dingen heb prijsgegeven, heb ik er evenveel voor teruggekregen. Ondanks alle keren dat ik koud en nat was, uitgeput en gehavend, of bang, hongerig of kwaad, was er één ding wat me opkikkerde. Ik genoot ervan een SEAL te zijn. Ik stierf terwijl ik het werk deed dat mij gelukkig maakte. Heel weinig mensen is die luxe vergund.

Uitzonderlijk? Ja. Uniek? Niet echt. Zoals je in dit boek zult zien, cultiveren de SEAL-teams geregeld uitzonderlijke strijders. Ze zijn moedig, gedisciplineerd en door en door getraind. Zij zien integriteit, betrouwbaarheid en toewijding aan het team als het hoogste goed. Ze doen al deze dingen met hartstocht. In de wereld waarin deze kerels leven, is persoonlijke eer even belangrijk als militair-professionele bekwaamheden. Met grote trots en in alle nederigheid mag ik Neil Roberts mijn teamgenoot en medestrijder noemen.

Voor veel mensen is het moeilijk te begrijpen dat anderen dodelijke gevechten riskeren om het stoffelijk overschot van een gevallen kameraad terug te halen. Ongetwijfeld is dit een last voor de familieleden van de mannen die erin slaagden Neil Roberts naar huis te brengen. Toch is dit niet nieuw en in geen geval een onbeduidend aspect van de Amerikaanse militaire cultuur. Bij de campagne Black Hawk Down in Mogadishu (Somalië) zijn veel levens verloren gegaan, domweg omdat wij weigerden onze doden in handen van de vijand achter te laten. Wij laten nooit iemand achter. Waarom? Wat is dit verbond onder militairen dat vereist dat onze stoffelijke resten van het slagveld worden gehaald, zelfs ten koste van levensgevaar voor de overlevenden? Dit dilemma stond centraal in de bestseller *We Were Soldiers Once... and Young*, van Hal Moore en Joe Galloway. Dit boek werd verfilmd onder de titel *We Were Soldiers* met Mel Gibson in de hoofdrol. De film en het boek doen verslag van de strijd in de La Drang-vallei in 1965, de eerste grote slag in de Vietnamoorlog. In die strijd verloren niet minder dan driehonderdvijf Amerikanen het leven, tegenover circa achttienhonderd Noord-Vietnamese soldaten. Ik heb hierover een vraaggesprek gehad met

brigade-generaal b.d. Hal Moore, de man die het 1e Bataljon van het 7e Cavalerieregiment voorging bij het binnenrukken en verlaten van dit dal.

‘Dick,’ vertelde Hal Moore mij, ‘degenen onder ons die het hebben overleefd, komen jaarlijks in Washington samen bij de Vietnam Memorial Wall. En elk jaar krijg ik van mijn mannen hetzelfde te horen, namelijk dat zij mij in die godvergeten strijd zijn gevolgd omdat ik hun had verzekerd dat wij geen enkele man achter zouden laten. Dat was een heilige belofte. Zij geloofden mij, en ik ben die belofte nagekomen.’

Dit zal misschien weinig betekenen voor een weduwe of zelfs de verdere familie van een man die tijdens het bergen van het lichaam van een gevallen kameraad in de strijd gesneuveld is, maar het betekent *alles* voor de mannen die de strijd voeren. Zij willen allemaal thuiskomen – als het even kan levend, maar naar huis willen ze. Dit is van belang voor kerels voor wie de confrontatie met de dood een beroepsrisico is. Teamgenoot, maat, kameraad, pelotonsmakker – het maakt niet uit hoe de leden van deze broederschap elkaar noemen, want het betekent eenvoudig ‘ik hou van je’ en ben desnoods bereid te sterven bij een poging je stoffelijk overschot te redden voor alle mensen die van je houden – je familieleden en vrienden. Het is geen zakelijke ethiek en zelfs geen ethiek van de Amerikaanse cultuur: het is de menselijke ethiek van de krijgsman.

De dood van Neil Roberts is ook om andere redenen van belang. Zijn strijd, die hij moest bekopen met de dood, is wellicht de eerste gevechtsactie van dien aard die *live* is geregistreerd. Een kruisende drone, een Predator, heeft het hele drama gezien en opgenomen en zond de beelden door naar commandocentra in Afghanistan en het Pentagon. We zullen de opnamen van Neils laatste ogenblikken vermoedelijk nooit te zien krijgen, maar ik ben ervan overtuigd dat ze de zogenaamde oorlogsscènes in realitytelevisieprogramma’s tot een lachertje zouden maken. Niks acteertalent of stom geleuter, uitsluitend leeuwenmoed en professionalisme tegenover reëel levensgevaar. Er is echter één ding dat mij hindert, en ik weet dat veel andere SEALs met wie ik heb gesproken mijn zorgen delen. Onder

Navy SEALs draait alles om teamgenoten en toewijding aan het team. Wij zijn kuddedieren. Neil Roberts heeft zijn laatste strijd moederziel alleen gestreden en hij is in zijn eentje gestorven. Op de een of andere manier – en meer dan wat ook – lijkt dit een onrechtvaardig einde voor een bewonderenswaardige soldaat.

In nagenoeg alle gewapende conflicten waarbij Navy SEALs na de oprichting van deze eenheid zijn ingezet zijn er SEALs gesneuveld. Onder al die mannen die zijn omgekomen in de strijd deelt Neil Roberts slechts met één andere gevallen SEAL een kenmerk in de geschiedenis van deze teams. Hij was de eerste die in zijn strijd is gesneuveld. Op 16 juni 1964 vond sergeant-majoor Billy Machen de dood bij een vuurgevecht in de zone die bekendstaat als de Rung Sat Special Zone – de eerste SEAL die sneuvelde in de Vietnamoorlog. Voor het eind van die strijd waren er zevenenveertig strijdmakkers van Machen gesneuveld. Het aantal SEALs dat is omgekomen in de oorlog tegen het terrorisme, die begon op 11 september 2001, maakt deel uit van de legenden onder toekomstige SEALs. Neil Roberts is ginds in Afghanistan gestorven omdat een vindingrijke, dodelijke vijand zijn strijd had overgebracht naar Amerikaans grondgebied. Deze oorlog wordt niet – anders dan de meeste gewapende conflicten waarbij Amerika betrokken is geweest – gevoerd om een andere natie uit haar problemen te helpen; het is *onze* oorlog. Het is een oorlog waarvoor we niet kunnen weglopen en waarover geen onderhandelingen kunnen worden gevoerd om tot een regeling te komen. Deze oorlog *moet* worden gewonnen, op het grondgebied van de *vijand*, niet het onze. Naar de reden hoeft niemand te raden: wijzelf doen alle mogelijke moeite om geen burgerslachtoffers te maken. Het voornaamste oogmerk van Al-Qaïda en degenen die deze terroristen steunen is juist dat er Amerikaanse *burgers* omkomen.

Vandaag zijn er twaalf pelotons van zestien Navy SEALs op allerlei plaatsen in de wereld actief, naast andere specialistische eenheden en ondersteuningsteams van de Amerikaanse marine. Er zijn SEAL-pelotons met af- en aanvoertaken en pelotons met ondersteuningstaken, naast specialistische SEAL-gevechtsteams. De meeste van die teams lopen grote risico's. De huidige oorlog tegen het ter-

rorisme verschilt radicaal van de oorlog waarin Navy SEALs zo'n vijfendertig jaar geleden hebben gevochten. De inzet is veel hoger: de nationale belangen van de Verenigde Staten worden duidelijk bedreigd. Wij Vietnamveteranen zeggen graag: 'Wij hadden een betere oorlog verdiend.' Het huidige conflict zou dat weleens kunnen zijn voor de Navy SEALs van vandaag. Dit stemt me echter niet minder triest bij het vooruitzicht dat Neil Roberts slechts de eerste van velen zal zijn die hun leven hebben gegeven voordat voor Amerika het gevaar van het terrorisme en degenen die het steunen bezworen is. In dit boek wordt uiteengezet hoe wij onze Navy SEALs opleiden en voorbereiden op dit belangrijke werk.

In september 1999 begon ik te werken aan mijn boek *De SEALs elite*, waarin de basisopleiding van Navy SEALs voor onderwaterdemolitie (Basic Underwater Demolition/SEAL Training, kortweg BUD/S) gedetailleerd wordt toegelicht. De lezer van dat boek volgde BUD/S-klas 228 op de voet. De leden van die klas volgden de basisopleiding van dertig weken om in aanmerking te komen voor het onderscheidingsteken, de Trident van de Navy SEAL. In Amerika is deze basisopleiding, eindigend met de beruchte BUD/S Hell Week en de parade van koude, natte, onder het zand zittende cursisten op het strand, vrij bekend. Eigenlijk is de opleiding meer een beproevingsfase dan een trainingscursus, zoals de mate van afmatting duidelijk maakt. De realiteit, zoniet de filosofie achter de basisopleiding tot Navy SEAL is dat je, als je één geschikte kandidaat nodig hebt, met vijf eersteklas rekruten begint. Als die ene goede man door de BUD/S-opleiding komt, begint het eigenlijke werk: het 'kweken' van een echte Navy SEAL. Het duurt nog ruim zeven maanden om de BUD/S-opleiding te voltooien. Het is zonder twijfel een overgangsroutine – een ziftingsproces dat met regelmaat de mannen moet opleveren die liever sterven dan opgeven. Mannen die worden gekenmerkt door dezelfde geesteshouding als die van Neil Roberts. Toch is dit nog maar het begin van alle unieke professionele, militaire bekwaamheden die een jonge soldaat onder de knie moet krijgen voordat hij een echte Navy SEAL kan worden.

In de herfst van 1999 was Amerika een rijke, vredige natie waar ie-

dereen profijt trok van een ongeëvenaard economische expansie. Destijds maakten we ons vooral zorgen over Y2K, de beruchte millenniumbug in onze computers, of over het consolideren van de koerswinsten van onze aandelen. Het opperbevel van Naval Special Warfare maakte zich zorgen over het aantal veteranen dat uitstroomde. Het politieke klimaat was allesbehalve gunstig voor de strijdkrachten. Er scheen geen werk te zijn voor vechtjassen en het Amerikaanse bedrijfsleven betaalde (en doet dat nog steeds) topsalarissen voor voormalige Navy SEALs. Dat gaf mij de ruimte om ongehinderd rond te kijken in opleidingsscholen en operationele hoofdkwartieren voor de research van *De SEALs elite*. Als SEAL b.d. kreeg ik bij wijze van uitzondering toegang tot de mannen en de unieke cultuur van Navy SEAL-teams. Ik voelde me een lid van ‘de ouwe hap’ bij een bijeenkomst van veteranen.

Momenteel is het klimaat sterk veranderd. Minder SEALs verlaten de marine. Veel SEALs die hun ontslag al hadden aangevraagd, hebben die aanvraag teruggetrokken, en er zijn de laatste tijd zelfs verscheidene SEALs die al niet meer in actieve dienst waren teruggekeerd naar hun teams: zij willen deelnemen aan deze strijd. In 1999 heb ik gezien hoe sportieve jonge mannen zich door de BUD/S-opleiding worstelden om een Navy SEAL te worden. Dát was hun doel: een Navy SEAL worden en tot de besten behoren. Hun doel is nu: *vechten* met de besten. De weg naar de SEAL-status is sinds 1999 niet veel anders geworden, maar wat er aan het eind van die weg ligt, is drastisch veranderd, misschien zelfs voorgoed. Ook het klimaat voor schrijvers, zelfs als het ex-leden van deze exclusieve broederschap zijn, is eveneens veranderd. Ik geniet nog steeds de goodwill en het vertrouwen van SEALs in actieve dienst. Als dat niet zo was, had ik dit werk onmogelijk kunnen doen. *De SEALs elite* heeft, zo kan ik vol trots zeggen, dat vertrouwen nog versterkt. Over mijn beschrijving van de BUD/S-opleiding van klas 228 krijg ik van hen vaak te horen: ‘Dick, dat heb je goed gedaan.’ Ik denk dat ook Randy Wallace, scenarioschrijver en regisseur van *We Were Soldiers*, de spijker op de kop heeft geslagen. Ik heb dit Hal Moore tegen hem horen zeggen. Het doet je veel als mensen die je bewondert en respecteert

jou de bevestiging geven dat je hun verhaal goed hebt verteld.

Die elfde september heeft echter veel veranderd, zelfs de manier waarop schrijvers als ikzelf hun verhaal doen. Ik genoot niet meer die onbeperkte vrijheid zoals de keer dat ik research deed voor mijn eerdere boek. Ik mag me nog steeds bij de verschillende SEAL-hoofdkwartieren laten zien, maar de toegang tot de opleidingsfasen en operationele componenten wordt nauwgezet bewaakt. Dit boek gaat trouwens niet meer over de basisopleiding, maar over de voortgezette, afrondende opleiding die de Navy SEALs traint voor gevechtstaken. Ik was weliswaar getuige van de methoden, tactieken en procedures die er deel van uitmaken, maar mag er niet over publiceren. De Navy SEALs in dit boek zijn echt, maar het gros van hun namen is veranderd. Niet alleen voor hun eigen bestwil als zij gevaar lopen, maar ook voor de bescherming van hun gezinnen die op hun veilige thuiskomst wachten. Het zijn beperkingen die ik toejuich. Zij zijn mijn wapenbroeders en we zijn tenslotte in oorlog.

Bij de research voor dit boek was ik als waarnemer aanwezig bij de opleiding voor gevorderden en de preoperationele training voor actieve inzet gedurende het jaar dat vooraf is gegaan aan de oorlog in Irak. Terwijl ik de laatste hand legde aan het manuscript, kwamen de SEALs die in Irak hadden gevochten met verlof naar huis. Alles wijst erop dat zij een schitterend hoofdstuk hebben toegevoegd aan de krijgshistorie van hun teams. De mannen in dit boek hebben daadwerkelijk in die oorlog gevochten. Tegen de tijd dat dit boek in de schappen van de boekhandels ligt, worden dezelfde Navy SEALs alweer ingezet in andere campagnes van de strijd tegen het terrorisme.

De SEALs elite handelde over volharding, moed en zware beproevingen voor de menselijke geest – op zoek naar kerels die het nooit zullen opgeven. Dit nieuwe boek doet hetzelfde, en meer. Het laat zien hoe wij Navy SEALs trainen voor de strijd, en om die strijd tot iedere prijs te winnen. Na de zeven maanden die nodig zijn om de BUD/S-opleiding te voltooien, zal het iedere kandidaat nog eens twee jaar kosten voordat hij een werkelijk inzetbare Navy SEAL is, gereed voor de strijd. Na circa dertig maanden van de meest inten-

sieve militaire training ter wereld zal hij in zijn SEAL-team worden gezien als een leerling, een echt groentje. Na zijn eerste inzet heeft hij de status van gezelschap in het handwerk. Voor het vervangen van een man als Neil Roberts is iemand nodig met de nodige opleiding, moed én ervaring – ervaring in de strijd. Mannen als Neil zijn nooit gemakkelijk te vinden, maar het systeem dat hem heeft gevonden en opgeleid is volop in werking. We leven in een wereld die voor Navy SEALs meer dan genoeg kansen biedt om oorlogservaring op te doen. Tussen de kwalificatietraining en de strijd ligt een periode van tenminste twee jaar. Voor de mannen van de operationele SEAL-teams aan de westkust met wie je zult kennismaken, is die periode veel korter. Dit boek vertelt je hoe zij trainen. Het doet uit de doeken hoe de marine het ruwe staal van de BUD/S-opleiding hardt om er moderne SEAL-strijders van te maken.

Ook na de BUD/S wordt pijn geleden. Kandidaten voor de eigenlijke SEAL-training lopen het ijzige water aan de kust van Alaska in om af te koelen na een zware voettocht door de sneeuwvelden. Foto Dick Couch

DE VEREISTEN

De basisopleiding

Er is een aantal dingen die een jonge vent zal moeten doen voordat hij aan de zware opleiding aan de Finishing School van de SEALs kan beginnen. Voordat de marine, en vooral ook het opperbevel van Naval Special Warfare, tijd en geld steekt in de opleiding van rekrut tot Navy SEAL, moeten er twee dingen vaststaan: is deze jongeman intelligent en bestendig genoeg voor dit werk? SEAL-kandidaten worden door en door beproefd op het vlak van hun mentale geschiktheid, zodat de meesten van hen aan die maatstaf voldoen. De basisopleiding van SEALs voor onderwaterdemolitie of BUD/S is erop gericht de van hoop vervulde SEAL-rekrut te testen op de vereiste volharding. We hebben het hier over wat de SEALs de *Hack It School* noemen of omschrijven als *Pain 101*.

De cultivering van alle SEAL-teams begint met de BUD/S-training. Geen andere militaire opleiding gaat gepaard met de mystiek – en het fysieke lijden – waardoor deze training wordt gekenmerkt. Mijn vorige boek handelde vooral over deze basisopleiding. Dit is de smeltkroes die van gekwalificeerde jonge manschappen en officieren van de marine geschikte kandidaten voor de eigenlijke SEAL-training maakt. Merk op dat ik de omschrijving ‘kandidaten voor de SEAL-training’ heb gebruikt. De weg naar de status van een echte Navy SEAL begint al eerder, bij de BUD/S. Toegegeven, je moet er veel voor overhebben als je toegelaten wilt worden tot deze kwalificatiecursus. De prijs van succes in deze cultuur wordt uitgedrukt in termen van zweet en ontberingen. De BUD/S-training zift rekruten

op hun toewijding en vastbeslotenheid: het is een weging van het hart. De succesvolle afsluiting van de BUD/S is een prestatie op zich, maar toch leidt de basisopleiding alleen tot een toelatingsbewijs voor de SEAL-training voor gevorderden, in de wandeling de Finishing School genoemd en formeel bekend als de SEAL Qualification Training (SQT).

Rond de BUD/S woedt het eeuwige dispuut over de vraag of dit een opleidingsprogramma of beproevingsprocedure is. In feite is de BUD/S-training beide. Het is allereerst een complex en aan tradities gebonden ziftingsproces dat de mannen moet opleveren die liever sterven dan opgeven. Dit wordt gedaan met een loodzwaar programma van fysieke conditietraining, koud water en gebrek aan slaap – dezelfde omstandigheden waarin Navy SEALs later naar verwachting zullen opereren. De BUD/S-trainees leren al vroeg dat zij niet tot deze elite zullen behoren als zij zich niet kunnen verzoenen met langdurige kou en andere ontberingen. De opleiding is bewust zo zwaar gemaakt.

Kortom, de BUD/S legt het fundament voor de elementaire operationele bekwaamheden van iedere Navy SEAL. Veel van die bekwaamheden behoren tot de elementaire vereisten voor speciale militaire operaties, voor de rest ligt het accent op maritieme kennis en kunde. De Navy SEAL is een veelzijdig soldaat, doorkneed in veel van de disciplines die ook de leden van andere specialistische eenheden onder de knie moeten hebben. Zulke eenheden, zoals de Rangers, de Special Forces en de Special Tactics Teams van de Amerikaanse luchtmacht, zijn ook getraind in duiktechnieken en het hanteren van kleine vaartuigen, maar geen enkel lid van andere speciale eenheden voelt zich zo thuis in het water als een SEAL. Voor die andere specialisten is water meer een obstakel, voor SEALs is het een toevlucht. Daar de bekwaamheden van SEALs niet ophouden aan de waterand, zijn Navy SEALs de voornaamste maritieme operationele eenheid. Voordat iemand de SEAL-opleiding kan gaan volgen, moet hij een kikvorsman zijn. Hij moet uitblinken in allerlei militaire vaardigheden, maar het is van essentieel belang dat hij zich op en in zee thuis voelt. Nogmaals, het begint allemaal met de BUD/S-training.

De basisopleiding is van begin tot eind een dertig weken durende test van het doorzettingsvermogen. Deze uitputtingsslag neemt dramatische vormen aan als veel jongemannen merken dat zij niet het hart noch het fysieke uithoudingsvermogen voor deze manier van leven hebben. Slechts een op de vijf doorstaat deze zware beproeving en wordt dan toegelaten tot de BUD/S-training die hem kwalificeert voor het onderscheidingsteken van de Navy SEAL, de Trident (drietand). De BUD/S vindt plaats in het Naval Special Warfare Center in Coronado (Californië). Dit opleidingscentrum, kortweg The Center, is gevestigd op de Naval Amphibious Base (NAB), een marinebasis die een zandige strook grond beslaat tussen het schiereiland Coronado en de stad Imperial Beach, even ten noorden van de grens met Mexico. Deze beruchte zandstrook staat bekend als het Silver Strand, of The Strand.

Indoc

De BUD/S-training telt drie fasen. Fase 1: fysieke conditietraining; Fase 2: duiktraining; en Fase 3: oorlogvoering te land. Om de kandidaten voor te bereiden op de trainingsfasen moeten zij eerst een voorbereidende cursus hebben gevolgd, de zogeheten indoctrinatiecursus of 'Indoc'. Officieel heeft de Indoc tot doel de SEAL-kandidaten 'fysiek, mentaal en ecologisch' voor te bereiden op het begin van de BUD/S-training. Voor de Indoc melden de cursisten zich in het Naval Special War Center. Dit is hoofdzakelijk een lichamelijke conditietraining zonder druk, ter voorbereiding op de komende beproevingen.

De kandidaten die zich hier melden, hebben uiteenlopende achtergronden. Officieren komen van de Naval Academy, of het Naval Reserve Officer Training Corps (NROTC); een enkeling is afkomstig van de Officer Candidate School (OCS). Tot de meeste klassen behoren ook officieren van de vloot – luitenants-ter-zee 1e klasse of luitenants-ter-zee 2e klasse – die na een dienstperiode aan boord van een schip de BUD/S-training komen volgen. Het leiderschap

van deze ervaren officieren is vaak doorslaggevend voor het succes van een BUD/S-klas. Veel manschappen zijn direct afkomstig van de militaire basisopleiding, in de regel een marineopleidingsschool die hen heeft gekwalificeerd voor een maritieme technische specialiteit. Zij hebben dienst genomen bij de marine om Navy SEAL te worden. Sommige onderofficieren hebben aan boord van een marineschip ervaring opgedaan, of een periode gediend bij een marinefaciliteit op het land. Ook het leiderschap van deze onderofficieren is doorslaggevend voor het succes van een BUD/S-klas. Daarnaast zijn er heel wat SEAL-kandidaten, zowel officieren als manschappen, die afkomstig zijn uit andere eenheden. De uitdaging die de BUD/S-training belichaamt, trekt mannen uit allerlei andere speciale eenheden en zelfs het Korps Mariniers aan.

Momenteel is de indoctrinatiecursus een lesprogramma van vijf weken. Hier worden de kandidaten vertrouwd gemaakt met de regels en conventies van de BUD/S-training, en met de cultuur en het ethos van de Navy SEALs. Bovendien is de Indoc erop gericht de kandidaten van een klas fysiek en mentaal te verenigen. Het gros van de kandidaten is hier individueel op voorbereid. Nu gaan ze gezamenlijk leven en trainen in klasverband – als een team. Ze maken lange dagen, gevuld met fikse doses van gekloktstrandlopen, conditietrainingen in rul zand en groepsgewijze fysieke trainingen (bekend als PT-sessies). Ook brengen ze veel tijd door in het water. Ze moeten aan allerlei prestatie-eisen voldoen, zoals persoonlijke records. Wie in gebreke blijft, wordt uitgesloten van verdere opleiding. BUD/S-klassen die goed samenwerken en teamwork laten zien hebben het niet per se gemakkelijk, maar ze kunnen wel veel onnodige pijn vermijden. Teamwork of gebrek eraan ontsnapt nooit aan de waakzame ogen van de BUD/S-instructeurs.

Iedere dag in het leven van de Indoc-cursist begint om half zes 's ochtends met zwemtraining of een strandloop van ruim zes kilometer. Na het ontbijt kan de ochtend worden besteed aan gymnastische training, de stormbaan of praktisch werk met elementaire delen van de SEAL-uitrusting. De middag kan dan beginnen met een conditietraining in rul zand, gevolgd door nog meer zwemtraining, of les-

sen op allerlei gebied, van eerstehulpverlening tot gezonde voeding. Na het avondeten zal er soms een trainingsevaluatie plaatsvinden. In de loop van iedere cursusdag worden de kandidaten de branding in gestuurd, in de regel in hun gevechtspak en met schoenen aan. Als ze uit zee komen, moeten ze door het rulle zand rollen. Ze zijn dan koud en doornat en zitten onder het zand – de normale toestand van de BUD/S-trainee. Ook voor de maaltijden moet tol worden betaald. De afstand tussen het Center en de mess is ruim drie kilometer, die in de looppas wordt afgelegd – heen én terug. Dat komt over de hele dag neer op bijna achttien kilometer hardlopen, vaak direct na een bezoek aan de branding – en dat alleen om aan drie maaltijden per dag te komen. Zo zal het de daaropvolgende zes maanden in deze of gene vorm doorgaan.

Na afsluiting van de Indoc is de uitputting al begonnen. Vijf procent van de kandidaten heeft er al vóór de Indoc de brui aan gegeven, domweg omdat zij zijn geïntimideerd door de hele procedure. Tijdens de Indoc geeft nog eens 20 procent de pijp aan Maarten, sommigen vanwege blessures, anderen vanwege het lijden van dat moment, maar de meesten omdat zij hebben ingezien dat dit regime van koud water en inspanning nog maanden en maanden zal doorgaan. In feite zal er nooit een eind aan komen. Het gros van deze mannen is fysiek dik in orde, maar het ontbreekt hun aan de mentale hardheid die nodig is om ermee door te gaan. Toch willen de meesten nog steeds een Navy SEAL worden. Zij hadden zich alleen geen voorstelling gemaakt van de prijs om toegelaten te worden tot deze club.

Fase 1

De eerste trainingsfase begint met andere instructeurs en een nieuwe reeks opgaven voor de BUD/S-klas. In feite zijn er veel overeenkomsten tussen Fase 1 en de Indoc, maar de intensiteit wordt nog een graadje – of misschien wel twee – opgevoerd. Dag één begint met een bijna moorddadige fysieke training. Na een bezoek aan de branding en wat rollen door het zand doet iedere cursist ruim vijfhonderd

push-ups en zestig pull-ups, nog voordat Fase 1 een uur oud is.

Van iedere man worden steeds nieuwe pr's voor hardlopen, zwemmen en de stormbaan verwacht. Ook zijn er nieuwe oefenvormen, zoals de 'brandingpassage' en een spel waarbij de squads met delen van telegraafpalen jongleren. Ze ondergaan ook een 'verdrinktest' met geboeide handen en voeten, waarna ze vijftig meter – zonder zwemflippers – onder water moeten zwemmen. De dagen zijn in Fase 1 langer dan tijdens de Indoc, met nog minder tijd om te slapen. De weekeinden, de tijd die hun geteisterde lichamen hard nodig hebben om te rusten en te genezen, lijken korter.

Boven de hoofden van cursisten van Fase 1 hangt ook nog eens de donkere wolk van een naderende *Hell Week*. De training die hen voorbereidt op deze helse week is erop gericht de hele klas te harden; de training die op deze helse week volgt, moet de kandidaten gelegenheid geven om te herstellen. Nu worden ze onderricht in de bekwaamheden die zij nodig zullen hebben om door te gaan met de verdere fasen van de BUD/S-training. Dit evenwicht is moeilijk te bewerkstelligen. De helse week, een reeks van fysieke en mentale beproevingen, is vermoedelijk wel de zwaarste en meest veeleisende training in de strijdkrachten van welke natie dan ook. Een klas kan in de dagen die aan de helse week voorafgaan zo'n 20 tot 40 procent van zijn leden verliezen. Dit verlies kan alleen al in de helse week zelf 60 procent belopen. Tijdens de research voor mijn eerdere boek heb ik klas 228 van nabij kunnen volgen. Deze klas begon met achtennegentig man aan de Indoc. Van dit aantal kwam slechts negentien man door de helse week. En van deze negentien heeft slechts tien man van klas 228 de hele BUD/S-training met goed gevolg doorstaan.

Intensieve wedijver is een traditie die al tijdens de Indoc begint en wordt voortgezet tijdens Fase 1, grotendeels gedreven door het feit dat het gedurende de BUD/S-training profijtelijk is een winnaar te zijn. Bij de meeste trainingen krijgen individuen of bootbemanningen die als eerste finishen daarna een paar minuten rust, of ze besparen zichzelf een nieuw bezoek aan de koude branding. De niet-winnaars zijn verliezers die daarvoor tol moeten betalen: nog meer push-ups, nog meer koud water, nog meer ongewenste aandacht

van de instructeurs. Dit is geen treiterij of spelletje. Degenen die de BUD/S-training overleven en deel blijven uitmaken van de teams, streven er altijd naar te winnen. Tijdens een echte SEAL-operatie neemt winnen de vorm aan van het voltooien van de missie, zoals het plaatsen van explosieven of het overleven van een vuurgevecht. Verliezen betekent het mislukken van de missie en/of de dood.

Voor het schoolgebouw van Fase 1 staat een staander waaraan een scheepsbel hangt, direct naast het exercitieterrein. Iedere kandidaat kan op elk gewenst moment de opleiding vaarwel zeggen. Daartoe hangt hij zijn helm aan een van de trainingstoestellen op het exercitieterrein en luidt de bel drie keer. Hij is er klaar mee – en niet langer een kandidaat-Navy SEAL. Hij zal naar een andere marineonderdeel worden overgeplaatst. Voor hem geen koud water meer, en geen push-ups of conditietraining in rul zand. De rij groene helmen groeit tijdens Fase 1 gestaag aan, maar die groei wordt tijdens de helse week drastisch versneld.

Dit ‘afbellen’, zoals het heet, is een merkwaardige traditie. Sommige mensen hebben deze openbare verklaring van een mislukking gebrandmerkt als een onnodig vernederende degradatie. Anderen beweren dat het geen enkel doel dient, of zelfs tot emotionele beschadiging van een niet-succesvolle kandidaat kan leiden. Daar ben ik het mee eens – in principe. Het is echter een traditie die deze krijgsmanscultuur versterkt. Vroeg of laat overweegt iedere kandidaat ermee op te houden. Ik heb het ook gedaan, toen ik aan de BUD/S-training bezig was.

Die wandeling over het exercitieterrein en het luiden van die bel is echter wel een vorm van spitsroedenlopen – vooral als je uitgeput, koud en nat bent en onder het zand zit. Het is een horde die velen van ons hebben genomen toen we het idee kregen dat we niet verder konden. Bij de BUD/S-training gaat het niet om zelfrespect of persoonlijke schande. Alles is erop gericht degenen over te houden die een krijgsman willen zijn en bereid zijn de prijs te betalen voor het verwezenlijken van dat doel.

De helse week begint op een zondagavond en gaat door tot het begin van de daaropvolgende vrijdagmiddag. De kandidaten doen

dezelfde dingen die zij de afgelopen weken ook al hebben gedaan: zwemtrainingen, stoeien met telegraafpalen, de stormbaan, strandlopen om het hardst, de branding door en onderwaterzwemmen in de oceaan. Drie keer per dag leggen ze de ruim drie kilometer naar de mess af in looppas – heen en terug. Ze zijn onafgebroken koud en nat en zitten ze onder het zand. Er zijn echter twee verschillen. De kandidaten sjouwen gedurende de hele helse week hun ruim tachtig kilo wegende rubberbootjes mee, overal waar ze gaan of staan. Ze dragen ze op hun hoofd – op weg naar het zwembad, de kantine en zelfs bij het nemen van de stormbaan. En dan nog iets: zij slapen niet, want de tijd om te slapen is uiterst beperkt. De instructeurs werken in drie ploegen en zijn onafgebroken met hen bezig, dag en nacht. De helse week is erop berekend uit te laten komen of deze leerlingkrijgers over het uithoudingsvermogen beschikken dat ze nodig hebben, ook al zijn ze nat en koud en zitten ze onder het zand, zelfs als ze dagen achtereen niet hebben geslapen. Dit zijn de omstandigheden, zo wordt hun steeds voorgehouden, waarmee zij ook op de feitelijke gevechtsmissies van een SEAL-team te maken krijgen. Het mechanische karakter van deze training rond de klok is dat van een productieproces, heel doordacht geformatteerd volgens een strikte choreografie. De instructeurs volgen iedere handeling van de trainees. Ze worden continu medisch geobserveerd. Zij krijgen slechts twee tot drie perioden om wat te slapen, hetgeen voor de hele week neerkomt op vier tot vijf uur. Vanaf het begin zijn ze zestig uur achtereen in touw voordat hun een uurtje of twee rust wordt gegund. Bij deze hele beproeving moeten zij in teamverband samenwerken. In de helse week is iedere bootbemanning een team. Op het water roeien ze in teamverband. Op het land dragen ze hun bootjes op hun hoofd, in teamverband. Het blijft echter niet bij overleven: ze moeten ook nog presteren. De zon komt op en de zon gaat onder en intussen werken ze de ene training na de andere af – nat, koud en onder het zand. Het is een ziftingsproces waarin hart en geest worden beproefd.

De rij helmen bij de scheepsbel groeit verder aan. Vreemd genoeg doen de meesten die de bel luiden dat al tijdens de eerste vierentwin-

tig uur. Waarom niet op de tweede dag, of misschien de derde? Al na één etmaal van deze beproeving is een kandidaat door en door koud en extreem moe. Dan komt de gedachte bij hem op: *dit wordt mijn dood! Zo nog eens vier dagen? Ik denk niet dat ik dat kan doorstaan!* Alleen degenen die de moed hebben voor een dergelijke training gaan door. De rest luidt de bel en hangt zijn helm aan de wilgen. Toch zijn de meesten die er de brui aan geven lichamelijk tiptop in orde. Het ontbreekt hun eenvoudig aan de wil of het verlangen om vol te houden. Dan, op vrijdagmiddag, krijgt de aanzienlijk geslonken klas deze magische woorden te horen: 'Heren, de helse week is voorbij; jullie zijn erdoor.' De kleine, gehavende, totaal uitgeputte groep mannen kan nog net genoeg kracht opbrengen om elkaar te omhelzen en hun overwinning te vieren. Het gros zal erin slagen zich te kwalificeren voor de Trident van de Navy SEAL, maar niet allemaal. De helse week is slechts een stap in de hele procedure, maar wel een doorslaggevende stap die het waard is van nabij te worden onderzocht.

Een van de instructeurs van Fase 1 noemde de helse week een verkeersdrempel in de BUD/S-training. Om de volle betekenis van deze opmerking te zien, moet rekening worden gehouden met de intensiteit van deze training en de vereisten om in aanmerking te komen voor toetreding tot deze krijgsmanscultuur. Enerzijds is de helse week slechts een van de dertig weken van de BUD/S, een stap op weg naar de uitreiking van de SEAL Trident. Anderzijds drukt geen andere militaire training ter wereld zo'n diep stempel op het leerprogramma van een basisopleiding. In werkelijkheid is het méér dan dat, veel meer. De helse week is de ziel van de SEAL-cultuur die ons allemaal met elkaar verbindt: jong en oud, soldaat en generaal, SEALs in actieve dienst en SEALs b.d. Wat is het belang van deze week? Dat iedere SEAL *weet* dat hij tijdens een gevechtsmissie zo nodig ongehooflijke ontberingen kan doorstaan en het zelfs dagen achtereen zonder slaap kan stellen. Bovendien weet hij dat zijn SEAL-maat die zij aan zij met hem vecht tot hetzelfde in staat is.

De helse week is een opmerkelijke en unieke beproeving die iedere man voorgoed verandert. Deze ervaring is voortaan het ijk- en richtpunt voor toekomstige uitdagingen en veel van de kleine over-

winningen in het leven. Voor een enkeling is de helse week zijn hoogtepunt en het zal hem moeite kosten die ervaring achter zich te laten. Voor deze trainees is het doorstaan van de helse week een einddoel. Voor de meeste andere BUD/S-kandidaten is het een leerervaring die een belangrijke drijfveer voor toekomstige fysieke en mentale groei zal blijken te zijn. Net als bij de BUD/S-training zelf zijn de wortels van de helse week diep ingebed in tradities.

Toen luitenant-ter-zee 1e klasse Draper Kauffman, de ‘vader’ van de marinekikvorsmannen, in de zomer van 1943 de eerste NCDUs (demolitieteams van de Amerikaanse marine) begon op te leiden, bezocht hij met zijn teams-in-opleiding eerst de opleidingskampen van de Naval Scouts en de Raiders, destijds beide ondergebracht in Fort Pierce in Florida. Hij nam hun programma voor fysieke conditietraining volledig over, maar comprimeerde het tot een enkele week van intense training. Die eerste week werd de ‘indoctrinatie-week’ genoemd, maar werd al gauw berucht als ‘de helse week’. De theorie achter deze schrikbarende zware trainingsweek was: zorg dat je de zwakke broeders er zo vroeg mogelijk uitzift, dan kun je met de rest verder trainen. Sindsdien ontwikkelde zich uit de helse week een periode van meerdere weken die nu bekend is als Fase 1.

Deze filosofie van ‘train alleen de besten en doe afstand van de rest’ was niet de enige nalatenschap van Draper Kauffman. Hij en zijn officieren ondergingen de eerste helse week samen met de onderofficieren en manschappen die zich als vrijwilliger bij de NCDUs hadden gemeld. Het principe dat officieren samen met hun manschappen moeten trainen en lijden, ook bij een intense fysieke en mentale beproeving als deze, is uniek in de Amerikaanse strijdkrachten. Vandaag de dag moeten de officieren die zich kandidaat stellen voor de Navy SEALs, zoals de pelotonscommandanten, onder grote druk leiding geven en dezelfde ontberingen ondergaan als hun onderofficieren en manschappen. Het bestaan van een SEAL is keihard en stelt zware eisen. Als een officier voorop moet gaan in de strijd, zal hij op zijn minst dezelfde fysieke capaciteiten moeten hebben als de mannen die geacht worden hem te volgen.

De geschiedenis van de helse week is de historie van de teams en

de SEAL-opleiding in een notendop. De Navy SEAL is tamelijk jong – nauwelijks veertig jaar oud. Zijn militaire neef, de Navy Frogman, is inmiddels de zestig gepasseerd. Zowel de kikvorsman als de SEAL zijn uit nood geboren, net als de helse week. De slachting onder jonge marinemensen op de stranden van het atol Tarawa (Grote Oceaan) in 1943 benadrukte de noodzaak van kustverkenningen vóór invasielandingen met amfibievoertuigen. Voor dit gevaarlijke werk moesten heel snel vrijwilligers worden gerekruteerd en opgeleid. De helse week werd al spoedig de lakmoesproef, een goede manier om de juiste mannen voor deze taak te vinden. Na hun uitverkiezing werden deze mannen in allerijl georganiseerd en naar Europa getransporteerd om de obstakels voor amfibielandingen op Sicilië te elimineren. De teams die voor D-Day tot taak kregen de stranden van Normandië vrij te maken, leden ontstellend zware verliezen. Alleen al op Omaha Beach werd 52 procent van deze mannen gedood of gewond. De NCDUs werden kort voor het eind van de Tweede Wereldoorlog geconsolideerd tot Underwater Demolition Teams (UDTs). Deze eerste Amerikaanse kikvorsmannen werden overal in de Grote Oceaan ingezet toen de Amerikaanse strijdkrachten zich een weg vochten naar Japans grondgebied. Ook later, in Korea, hebben zij zich onderscheiden door aanvallen op kustdoelen te ondernemen en cruciale hydrografische verkenningen uit te voeren ter voorbereiding van de succesvolle invasielandingen op Inchon in september 1950. Gedurende de hele oorlog in de Grote Oceaan en ook tijdens de Koreaanse Oorlog werden de kikvorsmannen van de marine geselecteerd via de helse week.

In januari 1962 werd SEAL-team One toegevoegd aan de Pacific Fleet, de Amerikaanse marine in de Grote Oceaan, en SEAL-team Two aan de Atlantic Fleet. Net als de opleiding voor kikvorsmannen vereiste de SEAL-opleiding een rigoureuze helse week. De nieuwe SEALs concentreerden zich op taken zoals onconventionele oorlogvoering, operationele misleiding, contrarebellie en rechtstreekse gevechtsmissies op zee of rivieren. Gedurende de Vietnamoorlog bouwden de SEAL-gevechtspelotons en adviesteams een indrukwekkende staat van dienst op. Ook op het hoogtepunt van het Viet-

namconflict waren er nooit meer dan 500 Navy SEALs in actieve dienst en vochten er zelden meer dan 120 aan het front. Sinds Vietnam hebben veranderde missies en een toegenomen operatietempo ertoe geleid dat de Underwater Demolition Teams werden omgezet in SEAL-teams en SDV-teams.

Net als alle overige BUD/S-training is de helse week een werk-in-uitvoering. Voorzover de helse week in de loop der jaren is veranderd, betrof dat alleen aanscherpingen van de basisopzet. Toen ik in 1969 met klas 45 de helse week in Little Creek (Virginia) onderging, heb ik het zo gruwelijk koud gehad dat ik tot op de dag van vandaag nog steeds ineenkrimp als ik lees over de wederwaardigheden van Shackleton en Scott. Ik meen uit eigen ervaring te weten wat het is om kou te lijden. Ik dacht dat er nooit een eind zou komen aan die afschuwelijke vijf dagen. Als ik vier uur heb kunnen slapen, heb ik geluk gehad. Onze beproeving leek als twee druppels water op de moderne versie van de helse week. We sjoewden dezelfde rubberbootjes op ons hoofd overal mee. De ene nacht moesten we ons de hele nacht in looppas verplaatsen, de volgende nacht deden we van zonsondergang tot zonsopgang niets anders dan peddelen. Natuurlijk, het medisch toezicht en ook de behandeling is nu beter, maar dat maakt het de BUD/S-instructeurs alleen maar mogelijk om de SEAL-kandidaten nog wat meer af te matten. De moderne helse week is traditiegebonden, maar de traditie wordt voortdurend verbeterd en steeds relevanter ten opzichte van de eisen waaraan een SEAL vandaag de dag moet voldoen. Elk van de meer dan zestig trainingsbestanddelen van de huidige helse week volgt een nauwkeurig scenario en wordt hier en daar continu bijgesteld om dat trainingsonderdeel nog effectiever en zwaarder te maken.

Vaak wordt me gevraagd: 'Hoe is de helse week van nu in vergelijking met de jouwe?' Die vraag is niet gemakkelijk te beantwoorden: de mijne is al te lang geleden. De tijd heelt alle wonden en trauma's. Graag zou ik zeggen dat het in mijn tijd allemaal zwaarder was, maar dat is niet zo. De helse week is de afgelopen dertig jaar geëvolueerd, net als de jonge kerels die nu de BUD/S-training ondergaan. Zij zijn duidelijk fysiek sterker en atletischer dan hun voorgangers. Het is te

zien dat de meesten meer dan een paar uur met fitnessstoestellen hebben gestoeid. Toch kan worden betoogd dat het ruwe product minder goed is voorbereid op dit soort discipline en zware afknijp-training dan vroegere generaties. Het leven in Amerika is goed, maar vaak ook te soft. Al met al lijkt de welvaartsgeneratie minder goed voorbereid op de BUD/S-smeltkroes dan haar voorgangsters. Waar komen ze eigenlijk vandaan, deze jonge mannen die zich vrijwillig voor deze zware militaire taken komen melden? Als we rekening houden met de bevolkingsdichtheid, is het gros afkomstig uit kleinere gemeenschappen in het binnenland. Het lijkt alsof de lokroep van het militair-maritieme bestaan voor degenen die aan de kust of in grotere steden zijn opgegroeid minder sterk is. Misschien zijn de geringere economische kansen in kleine binnenlandse plaatsen er oorzaak van dat zij meer van hun zonen uitzenden om het land te dienen, of misschien zijn de gevoelens van vaderlandsliefde er sterker. In mijn eigen BUD/S-klas was de situatie nauwelijks anders.

De BUD/S-training is langdurig, kostbaar, gevaarlijk en moeilijk. Er komen aanzienlijk minder kandidaten met succes doorheen dan het aantal dat terug wordt geplaatst naar de vloot. Waarin onderscheidt zich nu een succesvolle BUD/S-trainee? Ook die vraag wordt me vaak gesteld. Aangezien de uitputting gedurende de helse week verreweg het grootst is van de hele BUD/S-training, moet de vraag luiden: welke eigenschappen moet je hebben om de helse week door te komen? Inmiddels is psychologische profilering een bestanddeel van de BUD/S-procedure, maar die screening is er alleen op gericht degenen met pathologische neigingen eruit te ziften. Er zijn ook andere tests ontwikkeld met een hoge mate van voorspelbaarheid van succes in de BUD/S-training. Omdat er bij voorspelbaarheid echter altijd onzekerheid blijft bestaan over wie het zal halen en wie niet, worden deze tests meer gebruikt als richtlijnen voor de training dan als een ziftingsmechanisme. Afgaand op mijn gesprekken met instructeurs en curriculumspecialisten lijken zij het erover eens dat de meeste klassen er in het begin ongeveer als volgt uitzien: 10 tot 15 procent van de kandidaten beschikt eenvoudigweg niet over de fysieke eigenschappen om de helse week te kunnen doorkomen. Ze

halen de prestatie maatstaven niet of storten fysiek in. Slechts 5 tot 10 procent zal het halen, ongeacht hoe zwaar de training wordt, tenzij iemand een been breekt of ernstig gewond raakt. De resterende 75 tot 85 procent valt af. Als degenen die daartoe behoren het konden opbrengen of voldoende gemotiveerd werden door het kader, zouden zij het in principe kunnen halen: ze zijn fysiek geschikt genoeg. Dat ze het toch niet halen, houdt verband met die ongrijpbare eigenschap die wij het 'krijgsmanshart' noemen. Echter, is deze complexe, traditiegebonden trainingsopzet de enige manier om erachter te komen of iemand die eigenschap bezit of niet? Is het de enige manier om te bepalen wie van hen overeind blijft in een vuurgevecht en wie in gebreke zal blijven? Tenzij er een multiplechoicetest bestaat om vast te stellen of iemand over de vereiste vastbeslotenheid en moed beschikt, is het de enige manier, denk ik.

Ook denk ik dat het verlangen ergens bij te horen een van de sterkste drijfveren is. Onder de jonge kerels die zich door de BUD/S-training heen worstelen, is het dit verlangen om tot een elite te behoren: zij willen deel uitmaken van deze exclusieve krijgsmanscultuur. Degenen die slagen, hebben bijzonder hoge verwachtingen van zichzelf en zoeken de omgang met anderen met wie zij die verwachtingen gemeen hebben. Zij willen de besten zijn en met de besten dienen. Voorts denk ik dat succes in de BUD/S-training afhankelijk is van intelligentie. Ik ben er zeker van dat veel mensen het daar niet mee eens zijn of zelfs het tegendeel zullen beweren – zij denken dat een intelligent mens zich nooit vrijwillig aan zoveel lijden zal onderwerpen. Intelligentie is echter deels het vermogen om vooruit te denken en je doelstellingen duidelijk voor je te zien. De helse week is zowel een mentale als fysieke uitdaging. Zij die precies weten waar ze heen willen, en waarom, zullen zich minder snel mentaal klein laten krijgen door fysieke pijn.

Na de helse week worden de laatste weken van Fase 1 gewijd aan hydrografische verkenning, de mechanica van cartografie en navigatie met kleine bootjes. De overlevenden van de helse week beginnen de volgende maandag met werk in het instructielokaal, maar tegen het eind van die week zijn ze alweer terug in het water: koud, nat en af en toe zanderig.

Fase 2

Dit is de ‘duikfase’. Ook gedurende deze fase krijgen de trainees dagelijks fysieke training. Van hen wordt verwacht dat zij hun pr’s op de stormbaan, de 6,5 km-loop en de zwemsessies in zee steeds verder zullen verbeteren. Het nieuwe element in deze fase in de BUD/S-training is de duikopleiding. Zij moeten zich tot gevechtswimmers ontwikkelen. De eerste paar weken van Fase 2 zijn ze vaak in het instructielokaal om kennis te nemen van de fysieke en fysiologische details van duikarbeid. Ze maken zich vertrouwd met de duik- en behandelingstabellen van de Amerikaanse marine. Iedere kandidaat moet strenge tentamens over deze onderwerpen halen voordat de eigenlijke duikinstructies beginnen. Ze worden in decompressie-tanks getest op hun vermogen om zuivere zuurstof onder druk in te ademen. In de duiktoren van het Center duiken ze tot vijftien meter diep voor oefeningen in knopen leggen en zonder koord terugkeren naar de oppervlakte.

De derde week van Fase 2 wordt *Pool Week* genoemd. De trainees gebruiken scuba-uitrustingen van het soort dat ook door sportduikers wordt gebruikt, alleen zijn de zuurstoftanks voorzien van dubbele-slangregelaars. Gedurende de duikweek leren de trainees scubaduiken. Als zij de elementaire aspecten onder de knie hebben, leren zij specifieke onderwatertaken volgens een vaste procedure uit te voeren. Hiertoe behoren het af- en aandoen van hun duikuitrusting, of hun uitrusting ruilen met een duikmaat. Pas als ze hierin vaardig zijn geworden, zijn ze toe aan een duikvaardigheidstest, waarbij deze vaardigheden onder water onder druk moeten worden bewezen. De BUD/S-kandidaten noemen dit *pool harassment* (in het humoristische soldatenjargon ‘ongewenste onderwaterintimiteiten’). Dit is een belangrijke horde om te nemen en een doorslaggevend moment in Fase 2; de enige keer dat een trainee onder water actief is zonder de aanwezigheid van een duikmaat. Iedere trainee gaat met een instructeur naar de bodem van de duiktoren. De instructeur valt de trainee lastig, rukt zijn zwemflippers en maskers af, verwisselt hun slangen of draait de zuurstofkraan dicht. De trainee

moet zijn uitrusting weer in orde brengen en de schade repareren – en dat alles onder water. Uitsluitend als laatste toevlucht laat hij zijn uitrusting los en keert terug naar de oppervlakte.

Hierna begint het werk met een duiktoestel dat gedurende hun hele loopbaan als SEAL hun vaste onderwaterbegeleider zal blijven: de LAR-V (*Lung-Activated Rebreather*) van Draeger. Dit is een 100 procent-zuurstofvoorziening met gesloten circuit, in het militaire handboek aangeduid als de MK-25. De Navy-SEAL noemt het eenvoudigweg ‘de Draeger’. Het grote voordeel voor SEAL-operaties is dat er geen bellenstroom opstijgt, je kunt er veel langer mee onder water blijven dan met de normale scuba-uitrusting met open circuit en het ding weegt relatief weinig. Gedurende de laatste week van Fase 2 trainen de kandidaten met de Draeger en oefenen in onderwaternavigatie, afstandmeting (via het tellen van de zwemslagen) en gevechtvaardigheden onder water. Bovendien leren zij hoe deze tactische zuurstofvoorzieningen moeten worden onderhouden. Ze maken dagelijks een duik in de San Diego-baai om een nieuwe vaardigheid te trainen en zich verder te oefenen in die welke ze al bij eerdere duiken hebben geleerd. En als ze eenmaal al die vaardigheden onder de knie hebben bij daglicht, wordt er ’s nachts getraind.

Ook als een BUD/S-klas zich door Fase 2 heen werkt, zal het moordende tempo geen moment verslappen. De meesten zijn nog bezig te genezen van de helse week en het afknijpen tijdens de hele Fase 1, maar zij moeten trainen mét pijn, exact zoals operationele Navy SEALs met pijn moeten kunnen vechten als ze gewond zijn. Bij sommigen gaat het om stressfracturen in de benen; bij anderen om peesontstekingen, lichte infecties of gekneusde of gebroken ribben. De trainingsmolen draait echter door. Vaak zijn ze niet voor twaalf of één uur ’s nachts terug in hun barak, en iedere ochtend is het om vijf uur alweer reveille – dag in dag uit. Ze weten dat ze het zwaarste deel van de BUD/S-training achter de rug hebben, maar ze hebben nog een lange weg te gaan. Het treiteren en afknijpen kan eindigen, maar getraind wordt er altijd. Ook zullen ze vaak nat en koud zijn – zoals de instructeurs hun al sinds de Indoc dagelijks hebben voorgehouden. Nu zij aan hun laatste trainingsfase beginnen, gaan ze het eindelijk geloven.